

have foreslaaet noget saadant, dersom hun havde vidst, at Inger helst ikke saa ham her.

„Dersom De altsaa vil give mig Tilladelse dertil,“ vedblev Hofjægermesterinden — „skal jeg tale med min Mand om Sagen. Og da det maaske er rigtigst, at De slet ikke bliver blandet ind i den, før de forskellige interesserede Parter er kommen overens, skal De nu faa Lov til at rejse. Jeg haaber, som sagt, at alt vil gaa i Orden, saa vi ret snart ser Dem her igen.“

Per fastsatte sit Opbrud til den næste Morgen.

Han vilde dog ikke tage direkte til København. Han følte Trang til at lægge Vejen om ad sin Hjemby for at indvie sit nye Liv med et Besøg ved Forældrenes Grave og derigennem ligesom give sig selv et Bevis for, at der var Alvor og Oprigtighed i hans Sinds Omvendelse. Samtidig tog han Beslutning i en anden Sag, som allerede i nogen Tid havde beskæftiget hans Tanker. Det var begyndt at trykke ham, at han ikke havde nogen Eksamen. Han havde indset, at uden en officiel Dygtighedsattest vilde han meget vanskeligt kunne opnaa en saadan fast og betrygget Stilling, som han nu ønskede for i Ro at kunne arbejde med sine Opfindelser. Særlig nu, da hans Person ikke længer omstraaledes af Glansen fra de Salomonske Millioner, vilde han ikke kunne undvære den Anseelse, en Eksamen gav.

For saa vidt muligt at raade Bod paa Fortidens Forsømmelser bestemte han sig da til at tage Landmaalereksamen, eller rettere at underkaste sig den Tillægsprøve, han som halvt udlært Polytekniker kunde nøjes med for at opnaa Bestalling som Landinspektør. Forberedelserne til denne Prøve mente han med en Kraftanstrengelse at kunne tilendebringe i et halvt Aars Tid, og Midlerne til sit Underhold tænkte han at skaffe sig ved et Laan eller et Forskud hos Overretssagfører Hasselager eller en anden af de Forretningsmænd, der interesserede sig for hans Planer.

Om Eftermiddagen gik han en lang, ensom Spaseretur for at tage Afsked med Egnen. Det havde flere Dage været lummert, og man ventede et Uvejr. Himlen var overtrukken, og ude i Nordvest bulnede Solen brandrød mellem sorte Skyer ligesom et osende Lys, der brænder ned i Stagen.

Mens han stod oppe paa en Høj, hvorfra han kunde øjne Bøstrup Kirke og Præstegaardshaven, overraskedes han af